

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Łęczycy, w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Robert Kobus

Protokolant sekr. sąd. Małgorzata Góralska

przy udziale prokuratora Przemysława Pokory

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 grudnia 2016 r., 28 stycznia 2016r., 17 marca 2016r. w Ł.

sprawy **A. K. (1)**, syna B. i U. z domu Z., urodzonego (...) w Ł.,

oskarżonego o to, że: w dniu 09 października 2014 roku w Ł. woj. (...) dokonywał obrotu towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi M. i V., których nie miał prawa używać w postaci 1099 paczek papierosów z logo M. i 21 830 sztuk pustych opakowań na papierosy z logo M., działając w ten sposób na szkodę P. M. B. S. z siedzibą w Szwajcarii, reprezentowanej przez adwokata L. D. oraz w postaci 235 paczek papierosów z logo V. i 5233 sztuk pustych opakowań na papierosy z logo V., działając w ten sposób na szkodę (...) Sp. z o.o. w W. reprezentowanej przez R. K.,

tj. o czyn z art. 305 ust. 1 Ustawy z dnia 30 czerwca 2000r. Prawo własności przemysłowej Dz. U. z 2001 Nr 49, poz. 509,

orzeka:

- oskarżonego A. K. (1) w ramach zarzuconego mu czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 09 października 2014 roku w Ł. woj. (...) dokonywał obrotu towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi M. oraz V., których nie miał prawa używać w postaci 1099 paczek papierosów z logo M., działając w ten sposób na szkodę P. M. B. S. z siedzibą w Szwajcarii oraz w postaci 235 paczek papierosów z logo V., działając w ten sposób na szkodę (...) Sp. z o.o. w W., czym wypełnił znamiona czynu zabronionego opisanego w art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000r. Prawo własności przemysłowej i za to na tej podstawie skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeczoną karę pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby,
- na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu grzywnę w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,
- na podstawie art. 46 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeka od oskarżonego A. K. (1) na rzecz pokrzywdzonego P. M. B. S. z siedzibą w Szwajcarii nawiązkę w wysokości 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych,
- na podstawie art. 306 ust. 2 ustawy Prawo własności przemysłowej orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa poprzez zniszczenie dowodów rzeczowych wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych przekazanych do dyspozycji Sądu pod pozycją 1-2 na k. 113,
- zwalnia oskarżonego w całości z obowiązku zapłaty kosztów sądowych, wydatki przejmując na rzecz Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 09 października 2014r. funkcjonariusze KPP w Ł. dokonali zatrzymania w miejscowości T. A. K. (1), jadącego samochodem o nr rej. (...), należącego do znajomej konkubiny oskarżonego. W toku przeszukania samochodu policjanci ujawnili paczkę papierosów B. bez polskich znaków akcyzy. Wobec powyższego funkcjonariusze udali się do dwóch nieruchomości położonych w Ł., jednej będącej współwłasnością oskarżonego, drugiej należącej do jego babci, a do której miał dostęp. Oskarżony został zatrzymany.

Dowód: zeznania A. K. (2) k.30v-31, k.148v-149, protokół przeszukania samochodu k.2-4, protokół przeszukania pomieszczeń k.6-9, k.16-20, wykaz ksiąg wieczystych wraz z wydrukami zupełnymi k.44-49, protokół zatrzymania osoby k.5.

W domu położonym w Ł. przy ul. (...), będącego współwłasnością oskarżonego oraz w pomieszczeniach zlokalizowanych na nieruchomości w Ł. przy ul. 60 (...), policjanci ujawnili i zabezpieczyli łącznie 198180 sztuk papierosów różnych marek, krajankę tytoniową w ilości 134,2 kg oraz wyroby alkoholowe bez polskich znaków akcyzy. Opisane wyroby tytoniowe były w posiadaniu oskarżonego. Kontrolę w tych miejscach równolegle prowadzili funkcjonariusze Urzędu Celnego.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego k.37v-38, k.162-162v, protokół przeszukania pomieszczeń k.6-9, k.16-20, protokół oględzin miejsca k.10-14, k.20a-22, dokumentacja fotograficzna na płycie CD k.27, protokół kontroli k.33-34.

Wśród opisanej łącznej ilości 198.180 sztuk papierosów różnych marek, w przeszukiwanych pomieszczeniach ujawniono (...) paczek papierosów z logo M. oraz 235 paczek papierosów z logo V. z podrobionymi znakami towarowymi M. oraz V.. W dniu 09 października 2014 roku w Ł. oskarżony dokonywał obrotu towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi M. oraz V., których nie miał prawa używać w ilości opisanej powyżej, działając w ten sposób na szkodę P. M. B. S. z siedzibą w Szwajcarii oraz (...) Sp. z o.o. w W..

Dowód: zeznania P. N. k.149, protokół przeszukania pomieszczeń k.6-9, k.16-20, protokół oględzin miejsca k.10-14, k.20a-22, dokumentacja fotograficzna na płycie CD k.27, protokół kontroli k.33-34, wyciąg z rejestru znaków towarowych k.80-81, cennik papierosów k.140-141, pismo pokrzywdzonego z wynikami badań k. 121-124.

W przeszukiwanych pomieszczeniach ujawniono również maszyny do foliowania, sznurek na szpulki klejący, folię na szpulki, opakowania na papierosy z podrobionym znakiem marki V., opakowania, etykiety z podrobionym znakiem marki M..

Dowód: zeznania P. N. k.149, protokół przeszukania pomieszczeń k.6-9, k.16-20, protokół oględzin miejsca k.10-14, k.20a-22, dokumentacja fotograficzna na płycie CD k.27, wyciąg z rejestru znaków towarowych k.80-81, pismo pokrzywdzonego z wynikami badań k. 121-124.

Oskarżony ma 33 lata, posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu jest rzeźnikiem - wędliniarzem. Jest bezrobotny, nie ma prawa do zasiłku, nie uzyskuje żadnych formalnych dochodów. Jest ojcem jednego dziecka, które pozostaje na jego utrzymaniu. Jest współwłaścicielem zabudowanej nieruchomości w Ł. przy ul. (...), jest właścicielem mieszkania o pow. 25 m2 w Ł. przy ul. (...) oraz współwłaścicielem mieszkania o pow. 31 m2 w Ł. przy ul. (...). Nie był dotychczas karany.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego k.37v-38, k. 148, karta karna k.130, wykaz ksiąg wieczystych wraz z wydrukami zupełnymi k.44-49.

Oskarżony słuchany po raz pierwszych, po przedstawieniu zarzuty paserstwa akcyzowego, obejmującego również wyroby tytoniowe stanowiące przedmiot przestępstwa z art. 305 ust. 1 ustawy prawo własności przemysłowej, przyznał

się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. Podawał jedynie na temat swojego prawa własności nieruchomości. W tym zakresie Sąd dał wiarę oskarżonemu. Omawiane wyjaśnienia znajdują oparcie w wykazie ksiąg wieczystych z wydrukami pełnymi tych ksiąg, a w zakresie przyznania się do winy co do czynu z art. 65 § 1 k.k.s. w protokołach przeszukania pomieszczeń i oględzin. Słuchany później w toku postępowania o czyn z art. 305 ust. 1 ustawy prawo własności przemysłowej, oskarżony do winy się nie przyznawał i odmawiał składania wyjaśnień. Precyzował jedynie, iż podczas przesłuchania dotyczącego „posiadania papierosów” przyznawał się do winy, a w zakresie „przesłuchania dotyczącego opakowań” i wtedy się nie przyznawał. Oskarżony poza prostym zaprzeczaniem sprawstwu nie przedstawił żadnej wartościowej linii obrony, podważającej okoliczności zdarzenia wynikających choćby w protokołach przeszukania i oględzin pomieszczeń. Zaprzeczanie sprawstwu w tej sprawie było instrumentem do prowadzenia przez oskarżonego linii obrony, z zamiarem uwolnienia się od stawianego zarzutu. Tymczasem jak wynika z protokołów przeszukania i oględzin pomieszczeń, w szeregu lokali zajmowanych przez oskarżonego, lub do których ten miał dostęp, ujawniono szereg wyrobów tytoniowych bez polskich znaków akcyzy, w części te towary oznaczone były podrobionymi znakami towarowymi M. oraz V., których nie miał prawa używać. Spośród ogromnej ilości ujawnionych wówczas papierosów bez polskich znaków akcyzy w ilości blisko 200 tys., do których posiadania oskarżony się przyznał, części z nich ((...) paczek papierosów z logo M. i 235 paczek papierosów z logo V.) posiadała podrobione znaki towarowe. Biorąc pod uwagę ilość zgromadzonych papierosów z podrobionymi znakami towarowymi, którą oskarżony posiadał – sam to przyznaje, nie można logicznie założyć, iż posiadał je dla własnego użytku z uwagi na ilość tych papierosów. Oskarżony dokonywał obrotu ujawnionymi papierosami bez polskich znaków akcyzy, w tym tymi towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi M. oraz V.. Powyższe potwierdzają okoliczności zdarzenia. Oskarżony pozostając bez stałej pracy z tego właśnie się utrzymywał, uczestniczył w obrocie, handlu papierosami bez polskich znaków akcyzy. Wobec tych okoliczności wyjaśnienia oskarżonego, w których nie przyznaje się do winy są nieprawdziwe.

Prawdziwe są te wyjaśnienia oskarżonego z toku postępowania sądowego, w których podaje, że przyznawał się do winy podczas przesłuchania w dniu 10.10.2014r. i kiedy podaje, iż protokół z tej czynności (k.37-38) odzwierciedla prawdziwy przebieg tej czynności procesowej. W tym zakresie jego wyjaśnienia korespondują z treścią tego protokołu.

Całość zeznań świadków P. N. i A. K. (2) Sąd ocenił jako prawdziwe. Świadkowie zeznawali konsekwentnie, ich zeznania są logiczne, spójne. W sprawie nie było dowodów o treści przeciwnej wobec zeznań tych osób, a depozycje te nie stoją w sprzeczności z zasadami opisanymi w art. 7 k.p.k. Świadkowie podają na temat okoliczności w sprawie bezspornych, jak własności samochodu, którym kierował oskarżony w dniu 09.10.2014r., czy faktu podrobienia wyrobów tytoniowych i opakowań oznaczonych znakami towarowymi. Wobec dobrej kondycji tych depozycji Sąd dał im wiarę.

Świadkowie M. S., S. Z., U. i B. K., jako osoby najbliższe dla oskarżonego, odmówili składania zeznań w tej sprawie.

Uzupełnieniem w przedmiotowej sprawie opisanego wyżej osobowego źródła dowodowego są dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, jak protokoły przeszukania, oględzin, wykazy ksiąg wieczystych. Sąd uwzględnił je jako wiarygodne, albowiem nie budzą one zastrzeżeń co do prawdziwości. Żadna ze stron nie podważała także prawdziwości żadnego z tych dokumentów.

Sąd zważył co następuje:

Materiał dowody zgromadzony w toku postępowania zezwolił Sądowi na ustalenie, iż oskarżony w dniu 09 października 2014 roku w Ł. dokonywał obrotu towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi M. oraz V., których nie miał prawa używać w postaci (...) paczek papierosów z logo M., działając w ten sposób na szkodę P. M. B. S. z siedzibą w Szwajcarii oraz w postaci 235 paczek papierosów z logo V., działając w ten sposób na szkodę (...) Sp. z o.o. w W., czym wypełnił znamiona czynu zabronionego opisanego w art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000r. Prawo własności przemysłowej.

Zgodnie z treścią przywołanej normy prawnej odpowiedzialności karnej polega ten, kto w celu wprowadzenia do obrotu, oznacza towary podrobionym znakiem towarowym, zarejestrowanym znakiem towarowym, którego nie ma prawa używać lub dokonuje obrotu towarami oznaczonymi takimi znakami.

Przez dokonanie obrotu towarem oznaczonym podrobionym znakiem towarowym bądź zarejestrowanym znakiem towarowym, którego osoba dokonująca obrotu nie ma prawa używać należy rozumieć każdorazowe udostępnianie towaru oznaczonego takim znakiem jego nabywcom. Penalizacja dotyczy zatem każdego etapu obrotu towarem. Transakcja taka będzie zazwyczaj polegała na jego sprzedaży. Pojęcie "obrotu" na gruncie art. 305 ust. 1 p.w.p. odnosi się także do stosunków nieprofesjonalnych (producent-konsument), jak i o charakterze nielegalnym, tj. producent "pirat" - dystrybutor "pirat" (R. Z., *Przestępstwa przeciwko przedsiębiorcom...*, s. 249). Dla kwalifikacji tak określonej czynności nie ma znaczenia forma płatności oraz to, czy chodzi o handel hurtowy, czy też detaliczny. Określenie "dokonanie obrotu" w rozumieniu art. 305 ust. 1 p.w.p. obejmuje także wprowadzanie towarów oznaczonych takim znakiem towarowym do obrotu. Chodzi zatem o udział w ogóle w obrocie. Analizowane znamię typu czynu zabronionego nie może to być odnoszone tylko do kolejnego zbywania towaru już po jego wcześniejszym wprowadzeniu do obrotu. Zamiarem podmiotu jest udostępnienie tak oznaczonego towaru osobie trzeciej (M. M., R. S., *Prawnokarna ochrona...*, s. 76). Może ono nastąpić w wykonaniu umowy sprzedaży, darowizny, zamiany, najmu, dzierżawy, leasingu. Dotyczy to również importu oraz eksportu. Nie obejmuje natomiast tranzytu towarów, albowiem brak jest w tym wypadku zamiaru wydania towarów na obszarze kraju, przez który są przewożone. W praktyce życia gospodarczego największe znaczenie ma z pewnością wprowadzanie do obrotu, dokonane na skutek odpłatnych czynności przenoszących własność (M. K.-D., *Prawnokarna ochrona prawa...*, s. 76).

W przypadku oskarżonego ilość posiadanych przez niego wyrobów tytoniowych oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi świadczy, iż przedmiotów tych nie posiadał dla samego posiadania, czy na własny użytek. Jest to mienie znaczącej wartości i oskarżony posiadał opisany towar po to by nim obracać, sprzedawać, uzyskiwać z tego dochody. Za tym świadczą okoliczności przedmiotowe zdarzenia analizowane w kontekście zasad, o których mowa w art. 7 k.p.k. Oskarżony towar ten oferował do sprzedaży, do obrotu. Zamiarem oskarżonego było udostępnienie tak oznaczonego towaru osobom trzecim. W tych okolicznościach Sąd uznał, iż można ustalić, iż oskarżony wyczerpał w opisanym w wyroku zakresie znamiona czynu z art. 305 ust. 1 p.w.p.

Sąd z opisu czynu wyeliminował wprowadzanie do obrotu pustych opakowań oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi M. oraz V., albowiem same opakowania nie są towarem, to tylko opakowania. W przepisach prawa własności przemysłowej nie zostały spenalizowane czynności polegające na nielegalnej produkcji zastrzeżonych znaków towarowych. Chodzi przykładowo o metki, naszywki itp., które w dalszym etapie nanoszone są na towary wprowadzane do obrotu (vide komentarz J. R.). Dodatkowo procesowo nie można ustalić w sposób pewny co oskarżony chciał zrobić z tymi opakowaniami. Nie można wszakże wykluczyć wersji, żaden dowód tego przesądza, że oskarżony opakowania te mógł przekazać innej osobie, sprzedać, a być może zapakować papierosy z podrobionymi znakami. Żaden dowód w sprawie tego nie przesądza w sposób pewny. Materiał dowody jednocześnie nie potwierdza by oskarżony sam podrobił znaki towarowe na pustych opakowaniach. Nie zatrzymano u niego maszyn drukarskich, ani innych urządzeń, które mogły służyć do podrobienia znaków towarowych na tych opakowaniach. Sam obrót opakowaniem z podrobionym znakiem towarowym nie jest przestępstwem. W tym zakresie Sąd podziela pogląd wyrażony w doktrynie, iż „zestawiając określone w art. 154 p.w.p. formy używania znaku towarowego z treścią art. 305 ust. 1 p.w.p. oczywiste jest, że penalizacją na gruncie drugiego z wymienionych przepisów nie zostały objęte wszystkie sposoby naruszenia praw ochronnych do znaku towarowego. Poza jej zakresem pozostają zatem przykładowo bezprawne umieszczanie znaku towarowego na dokumentach związanych z wprowadzaniem towarów do obrotu lub świadczeniu usług pod tym znakiem (art. 154 pkt 2 p.w.p.) bądź też używanie znaku towarowego w działalności reklamowej w środkach masowego przekazu (art. 154 pkt 3 p.w.p.). Wymienione czynności są bowiem wyraźnie odróżniane w przepisach prawa własności przemysłowej od samego oznaczania towarów znakami towarowymi i obrotu nimi. Mając powyższe na względzie uprawniona wydaje się teza, że ochrona prawno-karna, wynikająca ze znamion typu czynu zabronionego określonego w art. 305 p.w.p., ujęta została stosunkowo wąsko. W istocie chodzi bowiem jedynie o uprawnienia związane z zagwarantowaną prawnie wyłącznością na sygnowanie

towarów pochodzących od określonego podmiotu. Ze względów gwarancyjnych nie jest dopuszczalne rozszerzenie zakresu kryminalizacji w oparciu o formułę analogii. Z uwagi na właściwości niektórych towarów (np. produkty spożywcze, takie jak woda mineralna, soki, mąka, ryż itp.) oznaczenie znakiem towarowym nie następuje na samym towarze, lecz opakowaniu, w którym się on znajduje (np. butelki, karton). Przepis art. 305 ust. 1 p.w.p. penalizuje natomiast oznaczanie towarów, a nie ich opakowań. Stosownie do treści art. 120 ust. 3 pkt 2 p.w.p. pojęcie "towar" nie obejmuje jego opakowania. Należy jednak zauważyć, że w takich sytuacjach choć znak towarowy został fizycznie naniesiony na opakowanie, to jednak oznaczony nim został sam towar. Można powiedzieć, że mamy w tym wypadku do czynienia z analogiczną sytuacją, jaka występuje przy oznaczaniu znakiem towarowym usług" – kom. J. R..

Wina oskarżonego co do przypisanego mu czynu nie budzi wątpliwości Sądu. Wiedzą powszechną jest, iż wyroby tytoniowe bywają często przedmiotem nielegalnego obrotu, poprzez unikanie podatku akcyzowego, podrabianiem znaków towarowych dla wytworzonych wyrobów tytoniowych i obrotem takimi wyrobami. Taka działalność jest wysoce opłacalna z uwagi na dużą dochodowość. O tym, iż powyższe zachowania są przestępcze oskarżony musiał doskonale wiedzieć. Jest dojrzałym już mężczyzną, nie kwestionował swojego zawinienia w ramach paserstwa akcyzowego. Okoliczności ujawnienia i prowadzenia działalności przestępczej za tym także świadczą, a więc stosowana poufność prowadzenia takiej działalności, rozmieszczenie, wybór pomieszczeń do przechowywania takich przedmiotów. Z tych powodów oskarżony zdaniem sądu działał w ramach winy umyślnej, zamiaru bezpośredniego. Z tych względów Sąd uznał oskarżonego za winnego czynu z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000r. Prawo własności przemysłowej. Za przypisany oskarżonemu czyn Sąd wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu jest ona adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz do winy oskarżonego, pozostając również w odpowiedniej proporcji do granic ustawowego zagrożenia przewidzianego dla przywołanego przepisu karnego. Orzeczona kara ukaże zarówno oskarżonemu jak i społeczeństwu nieuchronność surowej reakcji wymiaru sprawiedliwości na popełnione przestępstwo. Zauważyć trzeba, że czyn przypisany oskarżonemu należy do grupy przestępstw wiążących się z wysoce negatywnymi, szczególnymi konsekwencjami w życiu społecznym. Przestępstwo przypisane oskarżonemu godzi w szereg dóbr prawnie chronionych, jak interesy majątkowe uprawnionych z tytułu praw ochronnych na znaki towarowe, pewność i uczciwość obrotu handlowego, ochrona konsumentów. W ocenie Sądu kara pozbawienia wolności orzeczona w podobnym wymiarze jest tak ukształtowana, że właściwie wpłynie na oskarżonego spełniając cele prewencji indywidualnej, jak również generalnej, tj. pozytywnie wpłynie na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa, w szczególności kierowców, będzie także kompensacją społecznego odczucia sprawiedliwości.

Sąd decydując w przedmiocie wymiaru kary wobec oskarżonego Sąd miał na względzie popełnienie czynu z zamiarem bezpośrednim, ilość towarów oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi, którymi dokonywał obrotu. Sąd w tej sprawie nie dopatrył się po stronie oskarżonego okoliczności łagodzących.

Sąd uznał za bezcelowe orzekanie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności podlegającej bezwzględnemu wykonaniu. W ocenie Sądu wychowawcze oddziaływanie kary wobec oskarżonego zostanie wypełnione w wystarczającym stopniu przez samą świadomość możliwości zarządzenia jej wykonania w razie powtórzenia jakiegokolwiek zachowania naruszającego porządek prawny. W ocenie Sądu w stosunku do oskarżonego w pełni uzasadniony jest wniosek, iż pomimo niewykonania kary pozbawienia wolności nie popełni on ponownie przestępstwa. Mając powyższe na względzie Sąd uznał, iż w powyższej sprawie istnieją przesłanki, od których art. 69 § 1 i 2 k.k. uzależnia stosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Na podstawie art. 70 § 1 pkt 1 k.k. Sąd ustalił okres próby związanej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 2 lata. Wskazany okres próby jest zupełnie wystarczający dla oceny postawionej prognozy kryminologicznej. Oskarżony nie był nigdy wcześniej karany, wiedzie ustabilizowany tryb życia, dobrze funkcjonuje w ramach norm rodzinnych.

Rozstrzygnięcie Sądu dokonało się z wykorzystaniem instytucji z art. 4 § 1 k.k. i zastosowaniem ustawy Kodeks Karny w brzmieniu obowiązującym w chwili popełnienia przez oskarżonego czynu zabronionego, jako względniejszej dla sprawy. W obecnej regulacji nie ma możliwości warunkowego zawieszenia wykonania kary orzeczonej wobec oskarżonego bez orzeczenia choćby jednego z obowiązków opisanych w art. 72 § 1 k.k., a w przypadku oskarżonego

Sąd nie widział konieczności ich orzekania. W poprzednim porządku prawnym taka możliwość istniała, stąd potrzeba zastosowania art. 4 § 1 k.k. w rozstrzygnięciu Sądu.

Na podstawie art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych, ustalając wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. Oskarżony czynu tego bowiem dopuścił się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej musi zatem wiedzieć, popełnianie przestępstw nie popłaca, w szczególności tych skierowanych przeciwko mieniu, z nastawieniem sprawcy na osiągnięcie dla siebie korzyści majątkowej. Wysokość stawek dziennych Sąd miarkował względem ilości towaru jakim dokonywał obrotu oznaczonym podrobionymi znakami towarowymi, których nie miał prawa używać, a wysokość jednej stawki dziennej Sąd dostosował do dochodów oskarżonego, jego sytuacji majątkowej i osobistej.

Na podstawie art. 46 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego P. M. B. S. z siedzibą w Szwajcarii nawiązkę w wysokości 10.000 złotych. Wniosek o naprawie szkody został zgłoszony formalnie w trybie art. 46 § 1 k.k. przez pokrzywdzonego, który w piśmie wskazywał jaką swoim zdaniem odniósł szkodę w wyniku tego czynu, jak ją obliczył. Orzeczenie omawianego środka jest możliwe w przypadku skazania za jakiegokolwiek przestępstwo, z którego wynika szkoda lub które spowodowało wyrządzenie pokrzywdzonemu krzywdy. Aktualnie więc orzeczenie tego środka nie jest ograniczone rodzajem popełnionego przestępstwa. Pojęcia szkody i krzywdy należy definiować tu zgodnie z cywilistycznym ich rozumieniem, tj. szkodę jako uszczerbek majątkowy (materialny), krzywdę zaś jako uszczerbek niemajątkowy (niematerialny); tym samym w znaczeniu "wyrównania" tego drugiego uszczerbku używać należy terminu "zadośćuczynienie", podczas gdy odszkodowanie obejmuje naprawienie szkody jako uszczerbku majątkowego. Realizacja znamion typu czynu zabronionego z art. 305 ust. 1 p.w.p. nie musi wiązać się z wyrządzeniem innemu podmiotowi szkody, w szczególności nabywającemu towary oznaczone sfalszowanym znakiem towarowym. Trzeba mieć jednak świadomość tego, że z taką sytuacją będziemy mieć zazwyczaj do czynienia (vide kom. J. R.). Sąd uznał argumenty pokrzywdzonego, iż w wyniku działania oskarżonego ten doznał szkody. W tym zakresie należy podnieść, iż skutki zjawisk rynkowych wywołanych naruszeniem prawa do znaku towarowego określane są jako szkody polegające na dyskredytacji uprawnionego, dezorientowaniu konsumentów i wprowadzeniu na rynek stanu niepewności, a w rezultacie osłabieniu wizerunku marki i renomy przedsiębiorstwa, osłabieniu zdolności odróżniania znaku i osłabieniu popytu na produkty oznaczone takim znakiem. Szkody mogą obejmować konieczność ponoszenia dodatkowych wydatków na reklamę, wyjaśnienie sytuacji rynkowej i koszty eliminowania następstw powstałego stanu rynkowego spowodowanego ujawnieniem tzw. podróbek (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 5 stycznia 2011 r. II AKA 382/10). Uznając jednocześnie racje pokrzywdzonego o wystąpieniu po jego stronie szkody Sąd miał jednak trudności z pewnym zweryfikowaniem jej wysokości, co w tego typu czynach jest typowe. Pamiętać trzeba, iż do wyliczenia szkody w przypadku przestępstwa z art. 305 ust. 1 p.w.p. używane są różne metody. Jedni uznają, iż szkodą jest wartość licencyjna, ta zależy z kolei od rozpoznawalności marki. Inna metoda ustalania szkody koncentruje się na prostym przeliczeniu wartości towaru, którego znaki tow. zostały podrobione, tak chciał w tym postępowaniu pokrzywdzony. Jest to rodzaj zryczałtowanej kompensaty. Pokrzywdzony ostatecznie domagał się naprawienia szkody tylko w części, w kwocie 50.000 zł będącej częścią wartości towaru imitującego towar oryginalny ujawniony u oskarżonego, po przeliczeniu wg ceny towarów oryginalnych. Pamiętać także trzeba, iż pokrzywdzony szkodę kalkulował z uwzględnieniem podrobionych opakowań, etykiet, które to elementy zostały przez Sąd wyeliminowane z opisu czynu, z powodów opisanych wcześniej. Z tego względu Sąd zdecydował się na orzeczenie w miejsce obowiązku naprawienia szkody nawiązki w wysokości 10.000 zł. Kwota ta będzie pewną kompensatą doznaną szkód majątkowych przez pokrzywdzonego. Zgodnie z przyjętym w doktrynie poglądem orzekanie nawiązki, która de facto jest zryczałtowanym odszkodowaniem. Instrumentem wykorzystywanym kiedy wysokości szkody nie jest pewna. Taka sytuacja jest właśnie w tej sprawie. Wysokość nawiązki Sąd miarkował również do sytuacji majątkowej zobowiązanego. Oskarżony obecnie nigdzie nie pracuje, nie posiada ani dochodów, ma na utrzymaniu dziecko. Pamiętać należy, iż zgodnie z treścią art. 415 § 2 k.p.k. jeżeli zasądzone odszkodowanie, obowiązek naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę albo nawiązka orzeczona na rzecz pokrzywdzonego nie pokrywają całej szkody lub nie stanowią pełnego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, pokrzywdzony może dochodzić dodatkowych roszczeń w postępowaniu cywilnym.

Zgodnie z art. 306 ust. 2 ustawy Prawo własności przemysłowej w razie skazania za przestępstwo określone w art. 305 ust. 1 i 2, sąd może orzec przepadek na rzecz Skarbu Państwa materiałów i narzędzi, jak również środków technicznych, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa, chociażby nie były własnością sprawcy. Wobec takiego brzmienia przywołanej normy, Sąd uznał za konieczne orzeczenie przepadku na rzecz Skarbu Państwa poprzez zniszczenie dowodów rzeczowych wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych przekazanych do dyspozycji Sądu pod pozycją 1-2 na k. 113. Sąd nie orzekł o przepadku pustych opakowań ponieważ w tym zakresie nie doszło do skazania oskarżonego. Pozostałe wyroby tytoniowe bez polskich znaków akcyzy, maszyny do foliowania i in. nie były przekazane do dyspozycji Sądu w tej sprawie, o nich będzie rozstrzygał Sąd w toczącym się postępowaniu przeciwko oskarżonemu o czyn z art. 65 § 1 k.k.s.

Z uwagi fakt, iż oskarżony nie uzyskuje dochodów, ma na utrzymaniu dziecko, a także wobec orzeczenia wobec niego kary grzywny i obowiązku zapłaty nawiązki na rzecz oskarżyciela posiłkowego, Sąd zwolnił go w całości z obowiązku zapłaty kosztów sądowych w całości.